MAGYAR AFRIKA TÁRSASÁG
AFRICAN–HUNGARIAN UNION

AHU MAGYAR AFRIKA–TUDÁS TÁR
AHU HUNGARIAN AFRICA–KNOWLEDGE DATABASE

GŐBEL, Ágoston

Istennek munkatársakra van szüksége. Egy magyar orvos afrikai tapasztalatairól (1) / God needs staff. A Hungarian doctor about his African experience (1)

Eredeti közlés /Original publication:
Új Város folyóirat – *Magyar Kurír* online, 2009. október 20. kedd
Elektronikus újraközlés/Electronic republication:
AHU MAGYAR AFRIKA–TUDÁS TÁR – 000.003.293
Dátum/Date: 2018. december / December
filename: gobel_2009_MagyOrvAfr01
Az elektronikus újraközlést előkészítette
/The electronic republication prepared by:
B. WALLNER, Erika és/and BIERNACZKY, Szilárd
Hivatkozás erre a dokumentumra/Cite this document
GŐBEL Ágoston: Istennek munkatársakra van szüksége. Egy magyar orvos afrikai tapasztalatairól (1) / God needs staff. A Hungarian doctor about his African experience (1), *AHU MATT*, 2018, **pp. 1–9**. old., No. 000.003.293 http://afrikatudastar.hu
Eredeti forrás megtalálható/The original source is available:
az Afrikai Kutatási és Kiadási Program archívumában / in Archive of the African Research and Publication Program (Érd)
Kulcsszavak/Key words
magyar Afrika–kutatás, beszámoló és tapasztalatok Kishonti Rolland magyar orvos afrikai tevékenysége kapcsán, első rész
African studies in Hugary, reports and experiences of Rolland Kishonti Hungarian medical doctor in Africa, first part

---

AZ ELSŐ MAGYAR, SZABAD FELHASZNÁLÁSÚ, ELEKTRONIKUS, ÁGAZATI SZAKMAI KÖNYV–, TANULMÁNY-, CIKK-, DOKUMENTUM- ÉS ADAT-TÁR / THE FIRST HUNGARIAN FREE ELECTRONIC SECTORAL PROFESSIONAL DATABASE FOR BOOKS, STUDIES, COMMUNICATIONS, DOCUMENTS AND INFORMATIONS

* Magyar és idegen – angol, francia, német, orosz, spanyol, olasz és szükség szerint más – nyelveken készült publikációk elektronikus könyvtára / Writings in Hungarian and foreign – English, French, German, Russian, Spanish, Italian and other – languages

* Az adattárban elhelyezett tartalmak szabad megközelítésűek, de olvasásuk vagy letöltésük regisztrációhoz kötött. / The materials in the database are free but access or downloading are subject to registration.

* Az Afrikai Magyar Egyesület non-profit civil szervezet, amely az oktatók, kutatók, diákok és érdeklődők számára hozta létre ezt az elektronikus adattári szolgáltatását, amelynek célja kettős, mindenekelőtt sokoldalú és gazdag anyagú ismeretekkel elősegíteni a magyar afrikanisztikai kutatásokat, illetve ismeret-igényt, másrészt feltárni az afrikai témájú hazai publikációs tevékenységet teljes dimenziójában a kezdetektől máig. / The African–Hungarian Union is a non–profit organisation that has created this electronic database for lecturers, researchers, students and for those interested. The purpose of this database is twofold; on the one hand, we want to enrich the research of Hungarian Africa studies with versatile and plentiful information, on the other hand, we are planning to discover Hungarian publications with African themes in its entirety from the beginning until the present day.

ISTENNEK MUNKATÁRSAKRA VAN SZÜKSÉGE
Egy magyar orvos afrikai tapasztalatairól (1)

Gőbel Ágoston beszélgetett Kishonti Rollanddal

Új Város folyóirat – *Magyar Kurír* online, 2009. október 20. kedd

A világ minden részéből papok, szerzetesek, világiak mennek Afrika, hogy segítsék az ottani népek mindennapi életét és hitbeli fejlődését.

Kishonti Rolland 2005-től él a kameruni Fontemben, a bangwa nép között. A Fokoláre Mozgalom Istennek szentelt világi tagja, aki sebészként dolgozik a helyi kórházban.

A Fokoláre, mint világi mozgalom, az elsők között érkezett Kamerunba, és komoly szociális munkát folytat immár negyven éve.
Nem sokkal odaérkezése után Kishonti Rolland így írt:

„Az az Európában ismeretlen mértékű szegénység, ami itt körülvesz, valamint a tény, hogy szinte teljesen el vagyunk zárva a civilizációtól, lassanként egy teljesen új világot kezd feltárni előttem. Ezeknek a végtelenségig kiszolgáltatott és egyszerű embereknek a szemében talán még tisztábban tükröződik vissza, hogy Isten mennyire szereti az embert, s minden tiszta találkozás a felebaráttal egyben találkozás Vele is. Egyre inkább az a benyomásom, hogy Isten azért hívott ide, hogy még jobban behatolhassak mindabba, ami az Igazság. Az Igazság ugyanis egyúttal őszinteség is. Az analfabéta ember pedig nem tud más lenni, mint kendőzetlenül őszinte: őszinte a fájdalomban és őszinte az örömben, őszinte a mosolyában, az adásban és a befogadásban.”

A magyar orvos ez év szeptemberében hazalátogatva, baráti beszélgetésben így számolt be afrikai tartózkodásának tapasztalatairól:

„Istennek munkatársakra van szüksége. Olyan emberekre, akiknek semmi sem számít, csak az, hogy közvetítsék az Ő szeretetét a legkisebbeknek is: szeretetével és törődésével a legtávolabbiakhoz, az őserdő legmélyére is el akar jutni.

Hét évvel ezelőtt az egyik faluból bekerült valaki a kórházunkba, és hosszú időt kellett eltöltenie itt. Nagyon megfogta a harmónia, a béke, amivel találkozott. Kíváncsi volt, mi lehet a mögött a szeretet mögött, amit a kórház dolgozóiban tapasztalt. Egyik orvos megmutatta neki az élet igéjét, és mondta, hogy ezt olvassuk, elmélkedjük, ezt igyekszünk életre váltani. Amikor meggyógyult, visszament a falujába, és beszélt az ottani pappal, aki már ismert minket. Elhatározták, hogy ők is kérni fogják az életigét, s megpróbálják megvalósítani hónapról hónapra. Így ment ez öt éven keresztül, míg a közösség lassacskán növekedett. Öt év után megfogalmazódott bennük: vágynak arra, hogy még jobban megismerjék és éljék az evangéliumi életet a faluban. Kérésükre né-

hányan a fontemiek közül eljárnak hozzájuk, és beszélnek az evangélium megéléséről.

Így történt, hogy 2005 novemberében erre a távoli helyre indult egy kis csapat, amelynek én is tagja voltam. Huszonöt kilométer az esőerdőben, folyókon átkelve, a tűző napon! Nyolc órás gyaloglás után érkeztünk meg. A falu legkisebbjei, a gyerekek előre rohantak az ösvényen, és hangos tapssal, énekszóval köszöntöttek minket. Ez az ének azt mondja, hogy „Áldott legyen az Úr neve, mert az élet igéje bejárja az egész világot!” Én akkor rettentő gyengén, leizzadva érkeztem meg, alig láttam a fáradtságtól. Viszont részem volt abban a megdöbbentő élményben, hogy Isten mindenkihez eljut! Mindenkihez el akar jutni, mindenkihez odahajol, még a legtávolabbihoz is; odaér az eső-

erdő legmélyére törődésével, szeretetével. Rendkívüli öröm töltött el, hogy ennek a szeretetnek az eszköze lehetek.

Hamarosan szerveztünk egy nagy találkozót. Több százan gyűltek össze a falubeliek, és jelen volt három nagy tekintélyű törzsfőnök is. Az összejövetel végén megkértük az egyiket, hogy dobjon a szeretet-dobókockával (a kocka oldalain az evangéliumi szeretet egy-egy vonása szerepel), mintegy programot adva a következő találkozásunkig. A törzsfőnök azt dobta, hogy szeresd ellenségedet. Megtudtuk, hogy ez a három vezető nem volt épp jóban egymással, sőt dúlt köztük az ellenségeskedés. Ugyanakkor rögtön megnyíltak az újra, és megtették az első lépéseket egymás felé. Odáig „fajult" a dolog, hogy – közös elhatározás gyümölcseként – a következő találkozókat mindig egy másik törzs falujában tarthattuk, ahol ezek a közösségek megvendégeltek minket és egymást. A viszálykodás rövid időn belül feloldódott, mert az emberek megértették, hogy ha szeretik egymást, akkor nagyon sok problémát meg tudnak oldani maguk között.

Hazaindulásomkor a doualai repülőtér úszott a szakadatlanul ömlő trópusi esőben, a légkondicionáló nélküli váróteremben ülve olyan volt, mintha bekuporodnék egy forró teástermoszba, s csak azt vár-

nám, hogy nyissa már ki valaki a tetejét. A Szahara fölött négy óra az út, mindenütt kopár sívó homok, s mindez akkora területen, hogy egész Európa elférne benne. A csillogó Földközi-tenger az első jele annak, hogy hamarosan megérkezem a „komoly" világba.

Budapestre érkezésemkor a magyar szó azonnal életre keltette bennem az ősi érzést, hogy magyarként csak Magyarországon lehetek itthon. Az itthon pedig annak a természetes harmóniának az érzése, ahol a körülményeket nem kell többé magyarázni, mert minden nyilvánvaló és magától értetődik.

Az ország talán némileg megváltozott az elmúlt években, ennél azonban sokkal erősebb volt az a változás, amit saját magamban tapasztaltam. Afrika ugyanis betöri a fehér embert, és erővel ülteti el benne saját bölcsességét. Éreztem, hogy ez a sajátos afrikai tanítás, mely mindenekelőtt az életből fakad, lassanként átjárja gondolataimat, behatol kapcsolataimba is, és új tartást ad.

Afrika felfedeztette velem belső énem egyik Achilles-sarkát, így nem tudom többé hideg kívülállással, a sebezhetetlenség látszatát keltve szemlélni azokat a személyes tragédiákat, amelyekkel a betegágy mellett, a rendelőben vagy az élet más területein találkozom. A beteg elvesztését, akiért küzdünk, az ezt követő csalódottságot, a belső hangulatok, motivációk és érzések hullámzását nem tudom többé a fehér köpeny mögé rejteni.

Itteni életünk ugyanis a nagy fekete közösségen belül zajlik, ahol az általános szegénységben mindenki egymásra van utalva, és senkinek sem lehet egyszerre két vagy három különböző élete. Amikor egyszer csak nincs többé víz az otthonokban, mindannyian ugyanahhoz a folyóhoz megyünk, hogy teletöltsük kannáinkat: orvosok és nővérek, tanárok és tisztviselők, kétkezi munkások és diákok. S ott, a folyóparton, a lemenő nap vörösében egyszerre mindannyian egyformák vagyunk, és minden lelepleződik. Együtt nevetünk a sors hozta találkozásunk apropóján, s nem fontos többé, hogy ki kicsoda, mert előbb vagyunk barátok és sorstársak, mintsem hogy a titulusokat kiosztottuk volna egymásnak. Itt a sikeresség mértéke nem az, hogy ki milyen egzisztenciát tudott teremteni összegyűjtött vagyonából, hanem hogy mire volt képes annak hiányában: mennyire tudott következetesen hű maradni hitében, becsületében és jellemében.

A feketék örök mosolyukban, pergő ritmusaikban, táncaikban és eleven hagyományaikban ma is azt üzenik a világnak, hogy az ember közösségi lény, s az egyén közösség nélkül halott. Talán ezért is

mondják sokan, hogy ha a világnak valahol volna egy szíve, az egész biztosan Afrikában dobogna.”

(Folytatjuk)

Magyar Kurír